

Դանիելի Գիրքը - Թիվ Հիսունյոթ

Հայտնության մարգարեական գաղտնիքների բացահայտումը .
ճանապարհորդություն վերջին ժամանակների մարգարեությունների
միջով

Jeff Pippenger
2024-01-21

Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին, և բոլոր
մարգարեությունները միանում ու ավարտվում են Հայտնության գրքում: Հայտնության
գրքում վերցվում է նույն գիծը, ինչ Դանիելի գրքում, որովհետև դրանք նույն գիրքն են:
Այս բոլոր մարգարեական սկզբունքները հաստատապես արձանագրվել են նախորդ
հոդվածներում: Հայտնության գրքում մեզ տեղեկացվում է, որ շնորհքի ժամանակի
փակվելուց անմիջապես առաջ կա մի մարգարեություն, որ կնքված է եղել և
կնքազերծվում է: Այս հոդվածներում ներկայացվել են այն մարգարեական
բաղադրիչները, որոնք կապված են Հայտնության գրքի այն պատգամի հետ, որն այժմ
կնքազերծվում է: Պատգամը մեկ առանձին մարգարեական ճշմարտություն չէ, և այն
պատգամի յուրաքանչյուր բաղադրիչը, որ կնքազերծվում է, պատկանում է Հիսուս
Քրիստոսի Հայտնության կարգին:

Լուրը կնիքից արձակվում է փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես
առաջ, երբ «ժամանակը մոտ է»: Դանիելի և Հայտնության գրքերը, Մարգարեության
Հոգու գրվածքների մեկնաբանության հետ առնչությամբ, չափազանց հստակ են
մարգարեական լուրի կնիքից արձակման հետ կապված ընթացքի վերաբերյալ: Հուդայի
ցեղից եղած Առյուծն է, որ իրականացնում է կնիքից արձակումը, և երբ Նա դա անում է,
գործածում է լուրը ներկայացնելու կառուցակարգված եղանակ: Նա լուրը ստանում է
Հորից, Ով ներկայացված է որպես յոթ կնիքներով կնքված Աստվածաշունչը ձեռքին
պահող: Հուդայի ցեղից եղած Առյուծը, որ նաև Դավթի արմատն է և մորթված Գառը,
գիրքը վերցնում է Հորից և հանում կնիքները:

Այնուհետև Հիսուսը պատգամը տալիս է Գաբրիելին, որը, մյուս հրեշտակների հետ
միասին, այդ պատգամը փոխանցում է մի մարգարեի, և նա գրում է պատգամը ու
ուղարկում այն եկեղեցիներին: Երբ մարգարեական պատգամի կնիքը հանելու
ժամանակը մոտենում է, մարգարեական պատգամի բացվելը առաջ է բերում
փորձության եռափուլ ընթացք, որը փորձում է եկեղեցիների ներսում գտնվող նրանց,
ովքեր մարգարեի գրության հասցեատերերն են. և, ըստ եկեղեցու այդ անդամների
անհատական արձագանքի, որոշվում է՝ նրանք երկու դասերից որ մեկին են
պատկանում: Նրանք, ովքեր ընդունում են այն գիտելիքի աճը, որ արտադրվում է
կնիքից ազատված պատգամով, ճանաչվում են որպես «իմաստուններ», իսկ նրանք,
ովքեր չեն ընդունում, Դանիելի կողմից բնութագրվում են որպես «ամբարիշտներ», իսկ
Մատթեոսի կողմից՝ որպես «հիմարներ»:

Վերջնական մարգարեական գաղտնիքի կնիքագրեման հետ կապված այս բոլոր գործոնները արծարծվում և ընդգծվում են Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի իններորդ խոսքում, որովհետև այն նշում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մի տարր, որը պիտի փորձի երկրպագուների երկու դասերը: Դա անում է՝ մատնանշելով, որ հենց «իմաստուններն» են, որ պիտի հասկանան այն պատգամը, որը հաջորդում է խոսքի նախագգուշացնող դրոշին:

Եվ ահա միտքը, որ իմաստություն ունի: Յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է: Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգը ընկել են, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ գազանը, որ էր և չէ, ինքն իսկ ութերորդն է, և յոթից է, և գնում է դեպի կորստյան: Հայտնություն 17:9–11:

«Իմաստություն ունեցող միտքը» «իմաստունների» միտքն է: «Իմաստունները» հասկանում են գիտության աճը, և գիտության այն աճը, որ ներկայացված է անմիջապես մարգարեական նշանից հետո, որը մատնանշում է մի ճշմարտություն, որ կհասկացվի իմաստունների կողմից և կմերժվի ամբարիշտների կողմից, այն ճշմարտությունն է, որ առնչվում է աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորություններին, ինչպես ներկայացված է հաջորդող համարներում: Այդ համարները ներկայացնում են աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին պատկերը, և այն, ինչ վերջին օրերում բացվում է, այն է, որ այդ ութ թագավորությունները ներկայացված են եղել նաև աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին պատկերում՝ Դանիելի երկրորդ գլխում:

Ճշմարտության հայտնությունը հաստատում է Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների սահմանափակ տեսությունը, որը Միլլերի գոհարներից մեկն էր, սակայն այն փայլեց տասնապատիկ ավելի պայծառ, որովհետև պարունակում է շատ ավելի մեծ ճշմարտություն, քան Միլլերի հետևորդները հասկանում էին իրենց պատմության սահմանափակ կետից, և այն ներկայացնում է մի փորձություն, ինչպես ներկայացված է «տասը» թվով, և «ահա միտքն է, որ իմաստություն ունի» ներածական նախագգուշացման զգուշացնող նշանով, մարգարեաբար մեկնաբանված՝ որպես. հետևյալ ճշմարտությունը պիտի փորձի այն եկեղեցիներին, որոնց ուղարկվում է այն պատգամը, որ կնքագրեծվում է փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում Հովհաննեսը տարվեց պապական խավարի տասներկու հարյուր վաթսուն տարիների անապատը: Նա տեղադրվեց այդ ժամանակահատվածի հենց վերջում՝ 1798 թվականին, և դա նույնական պատմությունն է, որի մեջ նա տեղադրվել էր Հայտնություն տասներեքերորդ գլխում:

Եվ ես կանգնեցի ծովի ավազի վրա, և տեսա ծովից ելնող մի գազան, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր, և նրա եղջյուրների վրա՝ տասը պսակ, և նրա գլուխների վրա՝ հայհոյության անունը: Հայտնություն 13:1:

«Ծովի ավազը» ներկայացնում է 1798 թվականը, որովհետև այն ներկայացնում է այն պատմական դիտակետը, որտեղ Հովհաննեսին ցույց տրվեց պապականությունը (ծովի գազանը) անցյալ ժամանակով, և Միացյալ Նահանգները (երկրի գազանը)՝ վեր բարձրանալիս, և ի վերջո՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ վիշապի պես խոսելիս: Այնուհետև երկրի գազանը աշխարհին պարտադրում է ընդունել «գազանի պատկերը», որը պիտի խոսի և կիրագործի կիրակնօրյա օրենսդրություն ամբողջ աշխարհի վրա:

«Այն ժամանակ, երբ պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրված էր դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պետք է պատերազմ մղի եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, ներկայացված է գառանման եղջյուրներ ունեցող մի գազանով: Դրան նախորդած գազանները ելել էին ծովից, իսկ սա ելավ երկրից՝ ներկայացնելով այն ազգի խաղաղ վերելքը, որին խորհրդանշում էր՝ Միացյալ Նահանգները»: Signs of the Times, February 8, 1910.

Յովհաննեսը տարվեց պատմութեան նոյն դիտակետը, որպեսզի տասնեօթերորդ գլխում ընդունի Աստուածաշնչեան մարգարէութեան թագաւորութիւնների վերջնական ներկայացումը: Այդ դիտակետում կանգնած՝ թագաւորութիւնները ներկայացում են: Նախ նրան տեղեկացում է, որ գազանը վերահսկում է թե՛ եկեղեցին, թե՛ պետութիւնը, քանի որ նա նստած է ոչ միայն եօթը գլուխների, այլ նաեւ եօթը լեռների վրայ: Մեծ պոռնիկի նստելը մատնանշում է, որ նա է գազանի վրայ հեծնողը, եւ գազանի վրայ հեծնողը նա է, ով վերահսկում է գազանին:

Եվ այն կինը, որ տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:18.

«Թագավորում է» բառը նշանակում է տիրել և իշխել վրա: Հեծյալը իշխում է գազանի վրա՝ սանձերը բռնելով: Պապականությունը իշխում է յոթ գլուխների, ինչպես նաև յոթ լեռների վրա: Դանիել երկրորդ գլխում Դանիելը Նաբուգոդոնոսորին հայտնում է, որ նա ոսկուց «գլուխն» է: Եսայի յոթերորդ գլխում «գլուխը» նույնպես թագավոր է, մայրաքաղաք կամ թագավորություն:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսուհինգ տարվա ընթացքում Եփրայիմը պիտի կոտորվի, այնպես որ ժողովուրդը այլևս չլինի: Եվ Եփրայիմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռամելիայի որդին: Եթե չհավատաք, անշուշտ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:7, 8:

Պապականությունը, որը գազանի վրա հեծած կինն է, իշխում է երկրի բոլոր թագավորների վրա: Այդ թագավորները ներկայացված են որպես «տասը թագավորներ», որոնք վերջին օրերի վիշապային գործությունն են: Նրանք այն թագավորներն են, որոնց հետ Տյուրոսի պոռնիկը պոռնկություն է գործում: Այդ «տասը թագավորները» հարկադրված են եղել ընդունելու պապականության իշխանությունը, սակայն այդ տասը թագավորներից գլխավոր թագավորը Միացյալ Նահանգներն են:

Ուստի Միացյալ Նահանգները ներկայացված են նաև Աքաաբով՝ Իսրայելի տասը հյուսիսային թագավորությունների թագավորով: «Յոթ» թիվը ներկայացնում է «լիակատարությունը», և երբ պապականությունը պատկերվում է որպես երկրի թագավորների վրա թագավորող, նա նաև թագավորում է տասը թագավորների վրա և նստած է յոթ գլուխների վրա:

Ահա այն միտքը, որն ունի իմաստություն, որովհետև վերջին օրերի իմաստունները գործադրում են «տող առ տող» մեթոդաբանությունը, և նրանք ճանաչում են, որ պոռնիկի իշխանության տակ գտնվող պետականագործության խորհրդանիշներից յուրաքանչյուրն իսկ նույն ճշմարտությունն է մատնանշում: Նա նաև իշխում է յոթ լեռների վրա, և միլլերականները աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ «լեռը» ճանաչեցին որպես թագավորության խորհրդանիշ, սակայն նրանք նաև ճանաչեցին, որ խորհրդանիշներն ունեն մեկից ավելի նշանակություն:

Լեռները նաև եկեղեցու խորհրդանիշ են: Սուրբ Գրքերում «փառավոր սուրբ լեռը» ներկայացնում է Աստծո եկեղեցին:

Խոսքը, որ Ամովսի որդի Եսայիան տեսավ Հուդայի և Երուսաղեմի վերաբերյալ: Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը պիտի հաստատվի լեռների գագաթին, և պիտի բարձրացվի բլուրներից վեր. և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և վեր ելնենք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը, և նա մեզ պիտի սովորեցնի իր ճանապարհներից, և մենք պիտի ընթանանք նրա շավիղներով, որովհետև Սիոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:1-3:

«Տիրոջ տունը» Նրա եկեղեցին է, և այն «լեռ» է: Մեծ պոռնիկը նստած է յոթ լեռների վրա՝ այսպիսով ցույց տալով, որ նա իշխում է բոլոր եկեղեցիների վրա, ինչպես որ իշխում է բոլոր թագավորների վրա: Նա վերահսկում է բոլոր եկեղեցիներն ու բոլոր պետությունները ամբողջ աշխարհում:

Տեսիլքը, որը Եսայիան ներկայացնում է որպես իրեն եկած «Հուդայի և Երուսաղեմի վերաբերյալ», որը մենք հենց նոր մեջբերեցինք, շարունակվում է, և դա դեռևս նույն հատվածն է չորրորդ գլխում, և ըստ Եսայիայի՝ հենց «նույն օրը» մարդիկ ասում են. «Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը»: Ժամանակի այդzelfde ընթացքում հիշատակվում են «յոթ կանայք»:

Եվ այն օրը յոթ կին պիտի բռնեն մեկ մարդու՝ ասելով. «Մենք մեր հացը պիտի ուտենք և մեր հագուստը պիտի հագնենք. միայն թե քո անունով կոչվենք, որպեսզի մեր նախատինքն հեռացվի»: Այն օրը Տիրոջ ճյուղը պիտի լինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ գերազանց և վայելուչ Իսրայելի փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Սիոնում, և նա, ով պահպանվել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ ամեն մեկը, որ գրված է կենդանի մնացողների թվում Երուսաղեմում. երբ Տերը լվացած լինի Սիոնի դուստրերի պղծությունը և մաքրած լինի Երուսաղեմի արյունը նրա միջից՝ դատաստանի հոգով և այրող հոգով: Եվ Տերը պիտի ստեղծի Սիոն լեռան ամեն բնակավայրի վրա և նրա ժողովների վրա ամպ և

ծուխ՝ ցերեկը, և բոցավառ կրակի փայլ՝ գիշերը, որովհետև ամբողջ փառքի վրա պաշտպանություն պիտի լինի: Եվ խորան պիտի լինի՝ ցերեկվա շոգից ստվերի համար, և ապաստանի վայր, և պատսպարան՝ մրրիկից ու անձրևից: Եսայիա 4:1-6.

«Օրը», որ Եսայիայի տեսիլքի առարկան է, Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժի «Ժամն» է: Իմաստունները, որոնք ընդունել են 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից «վերադառնալու» հորդորը և կատարել են Ղևտականք քսանվեցերորդ գլխի պահանջները, և որոնք Եզեկիելի առաջին մարգարեությամբ՝ հավաքվել են միասին, կնքվում են, երբ ընդունում են Եզեկիելի երկրորդ պատգամը՝ իսլամի չորս հոդմերի մասին: Այնուհետև նրանք դրոշի պես վեր են բարձրացվում դեպի երկինք, և Աստծո մյուս զավակները Բաբելոնում սկսում են արձագանքել Բաբելոնից դուրս գալու կոչին, որը սկսվում է երկրաշարժի ժամանակ, այսինքն՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Աստծո մյուս հոտը լսում է Բաբելոնից դուրս գալու պատգամը, և նրանք հռչակում են. «Եկե՛ք, և ելնենք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծո տունը»:

Այդ «Ժամին» մեծ պոռնիկը սկսում է երգել իր երգերը և պոռնկություն գործել երկրի թագավորների հետ: Նրանք, որոնց անունները գրված չեն Գառան կյանքի գրքում, հետևում են պոռնիկին, և նրանց եկեղեցիները ենթարկվում են նրա իշխանությանը: Այդ եկեղեցիները Եսայիի կողմից ներկայացված են որպես «յոթ կանայք»: Այդ «յոթ կանայք»-ը այն «յոթ լեռներն» են, որոնց վրա պապականությունը պիտի իշխի, մինչ Միացյալ Նահանգները հարկադրի ամբողջ աշխարհին կանգնեցնել զազանի պատկերը, որը և՛ պիտի խոսի, և՛ բոլորին պիտի պատճառի ընդունել պապական իշխանության նշանը:

Այդ «յոթ կին» պիտի «բռնեն մեկ մարդուց», և այդ «մարդը» այն «մարդն» է, որին Պողոսը նույնացնում է որպես «մեղքի մարդ»: Այդ փորձության ժամանակաշրջանում նրանք, ովքեր կմնան «Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվեն, այսինքն՝ ամեն մեկը, որ գրված է կենդանիների մեջ Երուսաղեմում»: Աստծու ժողովուրդը նրանք են այդ ժամանակաշրջանում, որոնց անունները գրված են կյանքի գրքում՝ աշխարհի հիմնադրումից ի վեր մոտթված Գառան գրքում: Մյուս դասը, որ բռնում է «մեղքի մարդուց», Հայտնության տասներեքերորդ գլխում հիշված նրանք են, ովքեր երկրպագում են մեղքի մարդուն:

Եվ երկրի վրա բնակվող բոլոր մարդիկ պիտի երկրպագեն նրան, որոնց անունները գրված չեն աշխարհի հիմնադրումից ի վեր մոտթված Գառան կյանքի գրքում: Եթե մեկը ակնհայտ ունի, թող լսի: Հայտնություն 13:8, 9.

Մեծ երկրաշարժի «Ժամը», որը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամն է, քննչական դատաստանի եզրափակությունն է, և դատաստանը հիմնված է այն բանի վրա, թե ձեր անունը գտնվո՞ւմ է, թե՞ չի գտնվում կյանքի գրքում արձանագրված. ուստի այդ ժամանակ կյանքի գրքի հանդեպ ունեցած հարաբերությամբ ներկայացված երկու դասերը նույնացնում են դատաստանի ամենավերջին տեսարանները: Նրանք, ովքեր կառչում են «մեղքի մարդուց», հռչակում են, որ «իրենց սեփական հացը պիտի ուտեն և իրենց սեփական զգեստը պիտի հագնեն», սակայն նրանց գլխավոր ցանկությունն է «քո

անունով կոչվել»:

Նրանք պիտի պահպանեն իրենց հավատալիքների վարդապետական հայտարարությունը (ուտեն իրենց սեփական հացը) և պահպանեն իրենց դավանաբանական կոչումը (իրենց սեփական հագուստը), բայց պիտի ընդունեն «մեղքի մարդու» անունը: «Մեղքի մարդու» անունը «կաթողիկե» է, որը նշանակում է «ընդհանրական»: Նրանք, ովքեր բռնվում են «մեղքի մարդուց», ցանկանում են դառնալ «ընդհանրական եկեղեցու» մասը, այսինքն՝ Կաթողիկե եկեղեցու: Նրանք ցանկանում են այդ հարաբերությունը, որպեսզի «վերցնեն» իրենց «նախատինքը»:

«Խայտառակություն»-ը վերաբերում է այն գազանի երկու նշանակալից տարրերին, որ վերջին օրերին իշխում է բոլոր եկեղեցիների և բոլոր ազգերի վրա: Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի ժամում» «երրորդ վայր շուտով գալիս է»:
«Երրորդ վայր» իսլամն է: Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի ժամում» հնչում է Յոթներորդ Շեփորը: Յոթներորդ Շեփորը իսլամն է: Իսլամը հարվածում է «մեծ երկրաշարժի ժամում», որովհետև բոլոր Շեփորները այն մարգարեական գործիքներն են, որոնցով Աստված դատաստան է իրականացրել համաշխարհային պատմության ընթացքում հարկադրական կիրակնօրյա պաշտամունքի վրա:

Երբ Միացյալ Նահանգների «ազգային կործանումը» վրա հասնի շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի հետևանքով, «ազգերը պիտի բարկանան»: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ ազգերին բարկացնողը իսլամն է, ինչպես ներկայացված է իսլամի մասին առաջին հիշատակությամբ՝ Ծննդոց գրքում:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա դու հղի ես, և մի որդի կծնես, և նրա անունը Իսմայել կկոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ կլինի. նրա ձեռքը կլինի ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդու ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա կբնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Վերջին օրերի «նախատինքը» իսլամի կրոնն է: Աշխարհի եկեղեցիներն ու ազգերը կընկնեն Միավորված ազգերի կազմակերպության Նոր համաշխարհային կարգի իշխանության ներքո, որը ղեկավարվում է Կաթոլիկ եկեղեցու կողմից: Պապը կնստի մեկ-համաշխարհային համակարգի վրա, ճիշտ ինչպես Կոստանդինը 330 թվականին պապական աթոռին տվեց նրա նստավայրը: Ազգերը կհանգեն այն եզրակացության, որ մարդկության դեմ իսլամի կողմից տարվող պատերազմի դեմ գործելու իրենց կարողությունը կարող է իրականանալ միայն միասնական ջանքի միջոցով, ինչը կպահանջի ենթարկվել որևէ բարոյական հեղինակության, և Միացյալ Նահանգները կհամառի, որ դա Հռոմեական եկեղեցին է: Ինչպես Հուստինիանոսը 533 թվականին Կաթոլիկ եկեղեցուն տվեց նրա մեծ իշխանությունը, այնպես էլ պատմությունը կրկնվում է: Միացյալ Նահանգներն իր ռազմական հզորությամբ աշխարհին կհարկադրի հնազանդվել, ճիշտ ինչպես Կլավիալը արեց Կաթոլիկ եկեղեցու համար 496 թվականին: Հայտնություն տասներեքերորդ գլխի երկրորդ համարի պատմությունը կկրկնվի:

Եվ այն գազանը, որ տեսայ, նման էր հովազի, և նրա ոտքերը՝ արջի ոտքերի պես, և նրա բերանը՝ առիծի բերանի պես. և վիշապը նրան տուեց իր զօրութիւնը, իր աթոռը և մեծ իշխանութիւն: Հայտնութիւն 13:2.

Պատկերը կանգնեցվելուց հետո երկրի թագավորները, որոնք բարկացած են եղել իսլամի հարձակումներից, կհասկանան, որ իսլամի դէմ ուղղված համընդհանուր «նախատինքը», որ գործածվել է գազանի համաշխարհային պատկերը գոյության բերելու համար, այն «նախատինքը» չէր, որով «մեղքի մարդը» (Հեզաբել) իրականում մտահոգված էր: Չափազանց ուշ, աշխարհը կիմանա, որ Հեզաբելը բոլորովին չի հոգում իսլամի մասին, այլ որ նրա սիրտը փափագում է սպանել Եդիային, ինչպես Հերովդիան սպանեց Հովհաննես Մկրտչին:

«Իմաստություն ունեցող միտքը»՝ «իմաստունների միտքն» է, իսկ «իմաստունները» նրանք են, ովքեր հասկանում են գիտության «աճը», որ առաջանում է, երբ Հուդայի ցեղից Առյուծը, փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, բացում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը:

Եվ ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Ով անիրավ է, թող դեռ անիրավություն գործի, և ով պիղծ է, թող դեռ պղծվի. և ով արդար է, թող դեռ արդարանա, և ով սուրբ է, թող դեռ սրբանա»:
Հայտնություն 22:10, 11.

«Յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է», ներկայացնում է այն ճշմարտությունը, որ պապականությունը պիտի իշխի թե՛ եկեղեցու, թե՛ պետության վրա: Խորհրդանշանները մեկից ավելի նշանակություն ունեն, և խորհրդանշանները պետք է սահմանվեն ու հասկացվեն այն հատվածի համատեքստով, որտեղ դրանք ներկայացված են: Փաստարկ է առաջ գալիս, թե համարը նույնացնում է, որ գլուխները լեռներն են, ուրեմն ի՞նչն է արդարացնում տարբերությունն դնել գլուխների (պետական քաղաքականության) և լեռների (եկեղեցական քաղաքականության) միջև: Այդ տարբերությունը հաստատվում է Դանիելի յոթերորդ և ութերորդ գլուխներում: Յոթերորդ գլխում թե՛ հեթանոսական Հռոմը, թե՛ պապական Հռոմը նույնացվում են որպես «տարբեր»՝ իրենց նախորդած գազաններից:

Երբ յոթերորդ գլուխը դրվում է ութերորդ գլխի վրա (տող առ տող), ութերորդ գլխում մենք գտնում ենք Հռոմի փոքր եղջյուրը, որը տատանվում է տղամարդ, կին, տղամարդ, կին միջև: Մեկ խորհրդանիշ (փոքր եղջյուրը), որը ներկայացնում է երկու իշխանություն: Այդ գլուխներում եղջյուրը թագավորություն է, և թագավորությունը նաև գլուխ է: Ութերորդ գլխում փոքր եղջյուրը ներկայացնում է երկու թագավորություն՝ աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ և հինգերորդ թագավորությունները: Փոքր եղջյուրը խորհրդանշականորեն ներկայացնում է երկու թագավորություն, և այն երկու թագավորությունները, որ այն ներկայացնում է, այնպիսի թագավորություններ են, որոնք նույնացնում են պետականության և եկեղեցականության միությունը: Յոթ գլուխները, որոնք նաև յոթ լեռներ են, ներկայացնում են երկու թագավորություն, և մեկ թագավորությունը եկեղեցականությունն է, իսկ մյուսը՝ պետականությունը:

Դանիելի գրքի երկրորդ գլխում կա այս մարգարեական խորհրդանշության ևս մի վկա, որովհետև այնտեղ վերջին թագավորությունը, որը միլլերիտները հասկանում էին որպես Հռոմի չորրորդ թագավորությունը, ներկայացված է երկաթով և կավով: Երկաթն ու կավը միացված են, թեև իրականում երկաթը չի միանում կավին: Սակայն երբ Քույր Ուայթը մեկնաբանում է «Երկաթն ու կավը», նա այն նույնացնում է որպես եկեղեցականության և պետականության խորհրդանիշ, ինչպես ներկայացված է ութերորդ գլխի փոքր եղջյուրով և Հայտնություն տասնյոթի գլուխներով, որոնք նաև լեռներ են:

«Մենք հասել ենք այն ժամանակին, երբ Աստծո սուրբ գործը ներկայացված է արձանի այն ոտքերով, որոնցում երկաթը խառնված էր տիղմային կավին: Աստված ունի մի ժողովուրդ, ընտրված ժողովուրդ, որի խորաթափանցությունը պետք է սրբագործվի, որը չպետք է անսուրբ դառնա՝ հիմքի վրա դնելով փայտ, խոտ և եղեգնափայտ: Ամեն մի հոգի, որ հավատարիմ է Աստծո պատվիրաններին, կտեսնի, որ մեր հավատի առանձնահատկությունը յոթերորդ օրվա շաբաթն է: Եթե կառավարությունը պատվի շաբաթը, ինչպես Աստված է պատվիրել, նա կկանգնի Աստծո գործության մեջ և ի պաշտպանություն այն հավատի, որ մի անգամ ընդմիջտ փոխանցվեց սրբերին: Բայց պետական գործիչները կպաշտպանեն կեղծ շաբաթը և իրենց կրոնական հավատը կխառնեն այս պապականության զավակի՝ պահեցողության հետ՝ այն վեր դասելով այն շաբաթից, որ Տերն է սրբացրել և օրհնել՝ առանձնացնելով այն, որպեսզի մարդը սուրբ պահի, որպես նշան Իր և Իր ժողովրդի միջև հազար սերունդների համար: Եկեղեցականության և պետականության խառնուրդը ներկայացված է երկաթով և կավով: Այս միությունը թուլացնում է եկեղեցիների ամբողջ գործությունը: Եկեղեցուն պետության գործությամբ օծտելը չար հետևանքների կհանգեցնի: Մարդիկ գրեթե անցել են Աստծո համբերատարության սահմանը: Նրանք իրենց ուժը ներդրել են քաղաքականության մեջ և միավորվել են պապականության հետ: Բայց ժամանակը կգա, երբ Աստված կպատժի նրանց, ովքեր անվավեր են դարձրել Իր օրենքը, և նրանց չար գործը հետ կդառնա իրենց վրա»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Այն տեսարանում, որ ներկայացնում է Քրիստոսի գործը մեզ համար և Սատանայի վճռական մեղադրանքը մեր դեմ, Հեսուն կանգնած է որպես քահանայապետ և միջնորդում է Աստծո պատվիրանները պահող ժողովրդի համար: Միննույն ժամանակ Սատանան ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին որպես մեծ մեղավորների և Աստծո առաջ բերում է այն մեղքերի ցանկը, որոնց գործելուն նա նրանց գայթակղել է նրանց ողջ կյանքի ընթացքում, և պնդում է, որ իրենց հանցանքների պատճառով նրանք պետք է մատնվեն իր ձեռքը՝ կործանվելու համար: Նա պնդում է, որ չպետք է սպասարկող հրեշտակների կողմից պաշտպանվեն չարի դաշինքի դեմ: Նա լի է բարկությամբ, որովհետև չի կարող Աստծո ժողովրդին կապել խրճերի մեջ աշխարհի հետ միասին, որպեսզի նրանք իրեն մատուցեն լիակատար հնազանդություն: Թագավորները, իշխանավորները և կառավարիչները իրենց վրա դրել են նեռի դրոշմը և ներկայացված են որպես այն վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են

Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուսի հավատը: Աստծո ժողովրդի դեմ իրենց թշնամության մեջ նրանք իրենց ևս մեղավոր են ցույց տալիս Բարաբբային Քրիստոսի փոխարեն ընտրելու մեջ»:

«Աստված վեճ ունի աշխարհի հետ: Երբ դատաստանը նստի, և գրքերը բացվեն, Նա պիտի լուծի մի ահավոր հաշիվ, որն այժմ իսկ աշխարհին կստիպեր վախենալ ու դողալ, եթե մարդիկ կուրացած և կախարդված չլինեին սատանայական մոլորություններով ու խաբեություններով: Աստված աշխարհից հաշիվ պիտի պահանջի Իր միածին Որդու մահվան համար, Որդու, Որին աշխարհը, գործնականում, նորից խաչել է և բացահայտ ամոթանքի է մատնել Իր ժողովրդի հալածանքի մեջ: Աշխարհը մերժել է Քրիստոսին Իր սրբերի անձի մեջ, մերժել է Նրա պատգամները մերժելով մարգարեների, առաքյալների և պատգամաբերների լուրերը: Նրանք մերժել են նրանց, ովքեր Քրիստոսի համագործակիցներն են եղել, և դրա համար պիտի հաշվետու լինեն»: Վկայություններ սպասավորներին, 38, 39: